

اکبر بهکلام راهی سفری بی‌بازگشت شد.

اکبر بهکلام، از پیشگامان هنر معاصر برلین، روز شنبه ۸ فوریه، یک هفته پس از سکت قلبی، چشم از جهان فرو بست و راهی سفری بی‌بازگشت شد.

او در سال ۱۹۴۴ میلادی (۱۳۲۳ شمسی) در تبریز دیده به جهان گشود. نخستین تجربه‌های دوران دبستان، جایی که به‌عنوان یک کودک آذری از سخن گفتن به زبان مادری خود در مدرسه محروم بود، او را به جستجوی زبانی دیگر کشاند—زبانی که محدودیت‌ها را در هم بشکند و بی‌واسطه سخن بگوید. این زبان برای او چیزی جز نقاشی نبود. بهکلام مسیر هنری خود را در **هنرستان هنرهای زیبای تبریز** آغاز کرد و سپس تحصیلاتش را در **آکادمی هنرهای زیبای استانبول** ادامه داد.

خدمت سربازی‌اش در قالب **سپاه دانش** در روستایی در کردستان، تجربه‌ای فراموش‌نشدنی بود. در میان کوه‌های خاموش و مردمی که فقر، رنج و محرومیت، زندگی‌شان را در بر گرفته بود، او با واقعیت تلخی روبه‌رو شد که در آثارش انعکاس یافت.

با شدت گرفتن خفقان در واپسین سال‌های حکومت پهلوی، او ناگزیر تدریس در **هنرستان هنرهای زیبای تبریز** را رها کرد و راهی دیاری شد که گرچه وطن نبود، اما آزادی بیان را از او دریغ نمی‌کرد.

نقاشی‌های او پژواکی از تاریخ معاصر ایران‌اند. مجموعه **“پرسپولیس”**، روایتی تصویری از ایران پیش از انقلاب اسلامی است—نبردی میان هنرمند و فضایی که آزادی را در بند کشیده بود.

در مجموعه “عدالت به نام خدا”، او سرکوب نیروهای عدالتخواه و آزادی طلب را پس از انقلاب به تصویر کشید؛ پرده‌هایی که بی‌پرده سخن می‌گویند — از مرگ، خشونت، سرکوب، و رؤیاهایی که در تندباد حوادث به تاراج رفتند.

یادش گرامی

سیاوش